

Από Χα

Μέρα παρά

μέρα

Μέρα παρά μέρα

Η ΠΡΩΤΗ

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ..

ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Πενήντα χρόνια πριν ο λαουτζίκος τῆς περιοχῆς Ξεροῦ — Μόρφου ἔτριβε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ τὸν θαυμασμό:

—«Βρέ τι εἶναι τοῦτο τὸ θεριὸ ποὺ καταπίνει κάρβουνο καὶ φτύνει μαῦρο καπνὸ, καὶ κυλᾷ πάνω στὶς γραμμές μουγκρίζοντας»...

Καὶ δόστου νὰ τρέχουν τὰ πιτσιρίκια πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη ἀτμομηχανή ποὺ μετέφερε τὸ μέταλλευμα τῆς Σκαριότισσας.

Πενήντα χρόνια ἀργότερα καὶ πάλιν μὲ τὸν γηραιὸ ἀτμοκίνητό τους φίλο. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως, τὰ ξεσκολισμένα ἀπὸ τὴ μηχανοποιημένη ἐποχὴ μας παιδιὰ δὲν θὰ κοιτοῦν τὴν ἀτμομηχανή οὔτε μ' ἔκπληξη, οὔτε μὲ θαυμασμό. Μιὰ εἰρωνία, ἀνακατεμένη μ' ἓνα εἶδος συγκατάβασης θὰ συνοδεύει τὰ σχόλιά τους.

—Γιὰ δὲς βρέ παιδί μου τι ἀστεῖα πράγματα ποὺ ἔφτιαχναν οἱ παπποῦδες μας...!

Κι' ἡ ἄλλοτε περήφανη ἀτμομηχανή μὲ πληγωμένο τὸ φιλότιμο τῆς θὰ κἀκάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ παιδικοῦ πάρκου ἀδρανὲς διακοσμητικὸ στοιχεῖο, καταπίνοντας τὶς προσβολές σὰν ξεπεσμένη κόμησσα, ποὺ κάνει τὴ θυρωρὸ σὲ πολυκατοικία...

«Τὸ πεπρωμένο φυγεῖν ἀδύνατον», ὅπως θάλεγαν κι' οἱ δημοδιδάσκαλοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στημένοι ἀπειλητικὰ μὲ τὴ ράβδο στὸ χέρι μπροστὰ στὸν ἀμελὴ μαθητὴ. Ἡ μάλλον.. τὴν πρόοδον φυγεῖν ἀδύνατον.

Καμαρώνουμε σήμερα γιὰ τὰ υπεραυτόματα πλυντήρια μας, γιὰ τὰ ταχύτατα αὐτοκίνητά μας, γιὰ τὰ υπερμοντέρνα σπίτια μας.

Μὰ σὲ εἴκοσι (τὸ πολὺ) χρόνια (ἂν ὑπάρχουμε βέβαια ὡς τότε καὶ δὲν μᾶς ἔχουν φάει οἱ μηχανές καὶ τὰ καυσαέρια) θὰ τὰ βάλουμε ὅλα αὐτὰ σὲ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα ἢ σὲ... πάρκα γιὰ νὰ παίζουν τὰ παιδιὰ.

Ἐγκομαχητὸ πραγματικὰ ἡ ἐξέλιξη καὶ μόλις τὰ καταφέρουμε καὶ ξεκλέψουμε λίγο χρόνο ρίχνουμε μιὰ νοσταλγικὴ ματιὰ πρὸς τὸ τσουκάλι ποῦβραζε στὰ ξύλα, μπρὸς τὸ γαῖδουράκι τοῦ ἀγωνιάτη, πρὸς τὴ μπουγάδα στὴ βρύση τοῦ χωριοῦ, ἀκόμα, γιὰτὶ ὄχι, καὶ πρὸς τὴν πρώτη ἀτμομηχανή ποῦρθε νὰ τaráξει μὲ τὰ μουγκρητὰ τῆς τὴν ἡσυχὴ ζωὴ τοῦ τόπου. Μιὰ ὅμως πολὺ κλεφτὴ καὶ γρήγορη ματιὰ, γιὰτὶ μᾶς παρασύρει μαζί τῆς ἡ δύνῃ τῆς προόδου, τῶν μηχανῶν... τῶν ... ἀνέσεων.